

A woman in a white, patterned dress is shown from the waist down, submerged in dark water. She is barefoot and her arms are outstretched, with her hands near her head. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the dress and the contours of her body against the dark background.

Prozření Mary Dyerové

MICHELLE HODKINOVÁ

Prozření
Mary
Dyerové

Prozření Mary Dyerové

MICHELLE HODKINOVÁ

Published by arrangement with Simon & Shuster Books
For Young Readers, an imprint of Simon & Shuster
Children's Publishing Division.

Z anglického originálu *The Unbecoming of Mara Dyer*
(Simon & Schuster 2011)

přeložili Jan Březovský a Tereza Nuckollsová.

V citacích z knihy *Lolita* Vladimira Nabokova

byl použit překlad Pavla Dominika.

Copyright © Michelle Hodkin 2011

Translation © Jan Březovský and Tereza Nuckollsová 2013

Czech edition © Nakladatelství Slovart 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena
ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoli způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího
písemného svolení majitelů autorských práv.

Redigoval Vratislav Kadlec

Korektury Kristýna Chludilová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., ve spolupráci
s nakladatelstvím BRIO, spol. s r. o., v roce 2013

Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN 978-80-7391-672-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Pro dědu Boba, který naplnil mou představivost příběhy,
pro Janie, na kterou všechny ostatní děti žárlily,
a pro mou matku, která mě tolik miluje.*

Nejmenuju se Mara Dyerová, ale můj právník mi řekl, že si musím něco vybrat. Nějakej pseudonym. Nom de plume, jak říkají Francouzi. Vím, že je to divný, používat falešný jméno, ale věřte mi – zrovna teď je to to nejnórmálnější v mým životě. Ani říkat vám tohle všechno asi není zrovna dvakrát chytrý. Ale kdybych nebyla tak ukecaná, nikdo by nevěděl, že za všechny ty vraždy je zodpovědná sedmnáctiletá holka, co poslouchá *Death Cab for Cutie*. Nikdo by nevěděl, že venku pobíhá školačka se zářezama na pažbě. A je důležitý, abyste to věděli, protože pak nebudete další na řadě.

Racheliny narozky byly jenom začátek.

Takhle si to pamatuju.

„Mara Dyerová“

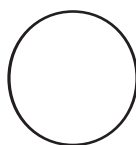
██████████, New York

Dne ██████████

1

PŘEDTÍM

Laurelton, Rhode Island

 zdobné písmo na tabulce tančilo ve světle svíčky, až se mi z těch písmen a číslic začínala točit hlava. Bylo nesmyslně zpřeházené jako písmenková polévka. Polekala jsem se, když mi Claire vtiskla do dlaně planžetu ve tvaru srdce. Obvykle jsem nebývala tak nervózní a doufala jsem, že si toho Rachel nevšimne. Největší radost měla ten večer ze spiritistické tabulky, kterou jí dala Claire. Já jí dala náramek. Ani si ho nevyzkoušela.

Klekly jsme si na koberec a já podala planžetu Rachel. Claire pohrdavě zavrtěla hlavou. Rachel položila srdcovité ukazovátko na tabulku.

„Je to jenom hra, Maro,“ usmála se a její zuby vypadaly v matném světle ještě bělejší. S Rachel jsme byly nejlepší kamarádky už od školky. Kde ona byla divoká a troufalá, já byla mírná a opatrná. Ale ne tak moc, když jsme byly spolu. S ní jsem si připadala odvážná. Většinou.

„Nenapadá mě nic, na co se ptát mrtvejších lidí,“ řekla jsem. Že jsme v šestnácti na takové hry trochu staré, to jsem už neřekla.

„Zeptej se, jestli se Jude taky někdy zabouchne do tebe.“

Clairin hlas zněl nevinně, já však věděla, jak to myslí. Tváře mi hořely, ale potlačila jsem chuť na ni vyjet a jen jsem se zasmála.

„Můžu chtít třeba auto? Dávaj mrtví dárky jako Ježíšek?“

„Jsou to moje narozeniny, takže první se ptám já.“ Rachel položila své prsty na planžetu a my s Claire udělaly to samé.

„Rachel, zeptej se, jak zemřeš!“

Rachel nadšeně vypískla a já na Claire vrhla zlostný pohled. Co se sem před půl rokem přistěhovala, visela na mé nejlepší kamarádce jako hladová pijavice. Jejím životním posláním teď bylo donutit mě, abych se cítila jako páté kolo u vozu, a mučit mě kvůli tomu, že jsem se zakoukala do jejího bratra Juda. Z obojího mi bylo zle.

„Hlavně s tím nesmíš hejbat,“ poučila mě Claire.

„Já vím, díky. Ještě něco?“

Rachel nás však přerušila dříve, než jsme se stačily snížit k malichernému hašteření.

„Jak zemřu?“

Zmlkly jsme a pozorovaly tabulku. Lýtka mě brněla od dlouhého klečení na koberci a kůže kolenních jamek se mi potem lepila k sobě. Nic se nedělo.

Pak se něco dít začalo. Pohlédly jsme na sebe, když se srdcovitá šipka začala pohybovat pod našima rukama. Opsala po tabulce půlkruh, proplachtila kolem A přes K a doplázila se za L .

Zastavila se na M .

„Mord?“ Clairin hlas byl nasáklý vzrušením. Byla tak povrchní. Co na ní ta Rachel viděla?

Planžeta klouzala špatným směrem, pryč od O a R .

Přistála na A .

Rachel se tvářila rozpačitě. „Maniak?“ hádala.

„Mačeta?“ ptala se Claire. „Možná si na tebe v parku počíhá Hannibal Lecter a usekne ti hlavu mačetou!“

Rachel se rozesmála a na okamžik tak zahнала sílící děs, který se mi vkrádal do srdce. Když jsme začínaly hrát, šťvalo mě, jak to Claire prožívá. Teď už tolik ne.

Planžeta zakličkovala po tabulce a Rachel přešel smích.

R.

Ztichly jsme. Naše pohledy byly zmagnetizované šipkou, která se po tabulce vracela na začátek.

Na A.

Pak se zastavila.

Čekaly jsme, až ukáže na další písmeno, ale už se nepohnula. Po třech minutách Rachel a Claire své ruce odtáhly. Cítila jsem, jak mě pozorují.

„Chce, aby ses ptala ty,“ řekla Rachel měkce.

„Jestli tím myslíš Claire, tak ta chce určitě.“ Vstala jsem, třásla jsem se a bylo mi na zvracení. Měla jsem toho dost.

„Přísahám, že jsem s tím nehejbala,“ namítla Claire ukřivděným hlasem, podívala se na Rachel a potom na mě.

„Na smrt tvojí mámy?“ prohodila jsem jedovatě.

„Klidně,“ odsekla se záští v hlase. Vstala a přišla ke mně blíž. Příliš blízko. Její zelené oči se nebezpečně leskly. „Já s tím nehejbala,“ řekla znovu. „Chce to, abys hrála ty.“

Rachel mě vzala za ruku a s její pomocí se postavila. Zpříma pohlédla na Claire: „Já ti věřím,“ řekla. „Ale pojďme dělat něco jinýho.“

„Jako co?“ Claiřin hlas byl tak mdlý a já ji probodávala pohledem. A je to tady.

„Můžeme se dívat na *Záhadu Blair Witch!*“ Claiřin oblíbený film, samozřejmě. „Co vy na to?“ navrhla Rachel pevným, neústupným hlasem.

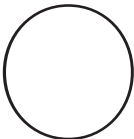
Odtrhla jsem oči od Claire a přikývla, zvládla jsem dokonce i úsměv. Claire udělala to samé. Rachel se uklidnila, ale já ne. Přesto jsem se kvůli ní snažila spolknout svou zlost a neklid, když jsme si sedly ke sledování filmu. Rachel vložila DVD do přehrávače a sfoukla svíčky.

O půl roku později byly obě mrtvé.

2

POTÉ

Nemocnice Rhode Island, Providence, Rhode Island

tevřela jsem oči. Vlevo ode mě rytmicky pípál nějaký přístroj. Podívala jsem se napravo. Další přístroj zasýčel vedle nočního stolku. Bolela mě hlava a byla jsem zmatená. Snažila jsem se pochopit, co ukazují ručičky na hodinách, které visely vedle dveří do koupelny. Za dveřmi pokoje jsem zaslechla hlasy. Chtěla jsem je slyšet lépe; posadila jsem se tedy na lůžku, tenké polštáře se pode mnou prohnuly a něco mě zašimralo pod nosem. Hadička. Pokusila jsem se ji vytrhnout, ale když jsem se podívala na ruce, zjistila jsem, že mi z kůže vyčnívají jehly a na ně jsou napojené další hadičky. Jakmile jsem pohnula rukou, ucítila jsem nepříjemné pnutí a obrátil se mi žaludek.

„Dejte je pryč!“ zašeptala jsem. Zkoumala jsem místa, kde mi ostré jehly pronikly do žil, zrychlil se mi tep a chtěla jsem vykřiknout.

„Dejte je pryč!“ řekla jsem tentokrát hlasitěji.

„Cože?“ zeptal se vystrašený hlas, jehož majitele jsem neviděla.

„Dejte je pryč!“ zakřičela jsem.

Do pokoje se nahrnula spousta lidí, rozeznala jsem mezi nimi tátův obličej, zoufalý a bledší než obvykle. „Maro, uklidni se.“

A pak jsem zahlédla svého malého brášku Josepha, oči měl vykulené strachem. Místo obličejů ostatních lidí jsem viděla jen tmavé skvrny a potom už jen samé jehly a hadičky a pnutí v kůži. Nemohla jsem myslet ani mluvit, ale mohla jsem se hýbat. Sáhla jsem si na rameno a vytrhla první hadičku. Ta bolest byla strašná, ale alespoň jsem se teď měla o co opřít.

„Dýchej zhluboka. Bude to v pořádku. Bude to zase v pořádku.“

Ale nebylo to v pořádku. Neposlouchali mě a já chtěla, aby mi ty hadičky vyndali. Zkoušela jsem jim to říct, ale tma kolem mě houstla, až pohltila celou místnost.

„Maro?“

Zamrkala jsem, ale pořád jsem nic neviděla. Pípání a syčení přístrojů ustalo.

„Nebojuj s tím, broučku.“

Zachvěla se mi víčka, když jsem uslyšela mámin hlas. Natáhla se ke mně, aby mi upravila polštář pod hlavou, a husté vlasy jí zakryly mandlovou pleť. Pokusila jsem se nadvznout, abych jí pomohla, ale stěží jsem udržela hlavu nahoře. Za mámou jsem zahlédla přísné obličejové dvou sester. Jedna z nich měla na tváři rudou podlitinu.

„Co se mi stalo?“ zachraptěla jsem. Měla jsem rty suché jako papír.

Máma mi odhrnula zpocený pramen vlasů z obličej. „Dostala jsi něco na uklidnění.“

Nadechla jsem se. Hadička, kterou jsem předtím měla pod nosem, byla pryč. A na rukách jsem už také žádné neměla. Nahradily je tenké, bílé obvazy, jemně přiložené na kůži, kterými prosvítaly krvavé skvrny. Něco mi sundali z hrudi a já se mohla konečně zhluboka nadechnout. Když už byly všechny ty jehly pryč, začala jsem se víc soustředit na svůj pokoj.

Podívala jsem se na tátu, který seděl vzadu u zdi a tvářil se bezmocně. „Co se stalo?“ zeptala jsem se tiše.

„Měla jsi nehodu, zlatíčko,“ odpověděla máma. Táta se na mě podíval, ale nic neřekl. Tohle byla mámina parketa.

Hlavou se mi honily myšlenky. Nehodu? Kdy?

„A byl v autě ještě...,“ začala jsem, ale nedořekla.

„To nebyla autonehoda, Maro.“ Matčin hlas byl klidný a pevný. Bylo mi jasné, že je to její pracovní hlas, hlas psychologa. „Co si pamatuješ jako poslední?“

Byla jsem z té otázky nervózní víc než z probuzení v nemocnici, víc než ze všech těch hadiček v kůži, víc než z čehokoliv jiného. Poprvé jsem se na ni pořádně podívala. Pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy a její nehty, obvykle perfektně upravené, byly zlámané. „Co je dneska za den?“ zeptala jsem se tiše.

„Co myslíš?“ Moje máma strašně ráda odpovídala na otázku otázkou.

Promnula jsem si oči. Kůže mi pod rukama téměř šustila. „Středa?“

Máma se na mě pozorně zadívala. „Neděle.“

Neděle. Odvrátila jsem se od ní a raději se rozhlédla po pokoji. Předtím jsem si nevšimla květin, které tu všude byly. Váza se žlutými růžemi stála hned u postele. Racheliny oblíbené květiny. Krabice plná mých věcí z domova ležela na židli vedle, stará hadrová panenka, kterou mi dala babička, když jsem byla malá, trůnila uprostřed, ruce svěřené přes okraj.

„Co si pamatuješ, Maro?“

„Ve středu jsme měli písemku z dějepisu. Jela jsem autem domů a...“ Snažila jsem se utřídit si myšlenky a vzpomínky, které mi vířily hlavou: přišla jsem domů, v kuchyni si vzala müsli tyčinku, šla jsem do svého pokoje v patře, shodila jsem brašnu z ramene a vytáhla z ní knížku Sofoklových tragédií. Udělala jsem úkoly, pak jsem si kreslila do skicáku. A pak... pak už nic.

Pomalý, vtíravý strach se mi usadil u srdce.

„To je všechno,“ řekla jsem a podívala se na ni. Matce lehce zaškubalo ve víčku. „Byla jsi v Tamerlane...“ začala.

To snad ne...

„Budova se zřítíla. Někdo to nahlásil ve čtvrtek kolem třetí hodiny ráno. Když na místo přijela policie, zaslechli tě.“

Táta si odkašlal. „Křičela jsi.“

Máma po něm střelila pohledem a pak se otočila ke mně. „Jak se budova hroutila, vytvořila kolem tebe vzduchovou kapsu. Byla jsi v přízemí, ale než se k tobě dostali, ztratila jsi vědomí. Asi jsi omdlela z dehydratace, ale možná na tebe něco spadlo a udeřilo tě to do hlavy. Máš pár modřin,“ řekla a odhrnula mi vlasy z obličeje.

Podívala jsem se za ni, a spatřila její odraz v zrcadle nad umyvadlem. Zajímalo by mě, co znamená „mít pár modřin“ poté, co vám spadne dům na hlavu.

Povytáhla jsem se na posteli. Sestry zpozorněly. Chovaly se spíš jako dozorkyně.

Mé klouby protestovaly, když jsem se natáhla, abych viděla přes ohrádku postele. Matka se do zrcadla také podívala. Měla pravdu, moje pravá tvář hrála všemi barvami. Dala jsem si vlasy za uši, abych viděla, jestli nemám další podlitinu, ale žádnou jinou jsem neobjevila. Jinak jsem vypadala – normálně. Normálně na sebe, prostě normálně. Tečka. Vrátila jsem se pohledem k matce. Byly jsme úplně jiné. Nesdílela jsem její okouzlující indické rysy. Neměla jsem ani její dokonale oválný obličej ani havraní vlasy. Místo toho jsem po otci podědila římský nos a výrazné čelisti. A kdyby nebylo té podlitiny, vůbec bych nevypadala, že na mě spadl dům. Přimhouřila jsem oči, zase jsem si lehla na postel a zírala do stropu.

„Doktor říkal, že budeš v pořádku,“ pousmála se máma. „Pokud se na to cítíš, pustí tě domů už dnes večer.“

Sklopila jsem oči a podívala se na sestry. „Proč jsou tady?“ zeptala jsem se mámy. Probodávala jsem je pohledem. Vytáčely mě.

„Starají se o tebe už od středy,“ řekla. Kývla směrem k sestře s modřinou na tváři. „To je Carmella.“ Ukázala na druhou sestru. „A tohle je Linda.“

Carmella, ta s tou modřinou, se na mě usmála, ale vřelé to nebylo. „Ty teda máš pravý hák!“

Zamračila jsem se a podívala se na mámu.

„Trochu jsi zpanikařila, když ses poprvé probrala. Teď tu musí být, kdybys náhodou byla... ještě dezorientovaná.“

„To se stává každou chvíli,“ řekla Carmella. „A pokud se už cítíš dobře, můžeme odejít.“

Přikývla jsem, sucho v krku. „Děkuju. Omlouvám se.“

„Nic se nestalo, zlatíčko,“ řekla. Znělo to falešně. Linda za celou dobu nepromluvila.

„Když budeš něco potřebovat, klidně se ozvi.“ Otočily se, synchronně vyšly z pokoje a nechaly mě o samotě s mojí rodinou.

Byla jsem ráda, že jsou pryč. A pak jsem si uvědomila, že jsem se k nim chovala možná trochu divně. Potřebovala jsem přijít na jiné myšlenky. Oči mi kmitaly po pokoji, až se zastavily na květinách na nočním stolku. Byly čerstvé. Přemýšlela jsem, kdy je sem Rachel asi přinesla. „Byla tu?“

Matka se zachmuřila. „Kdo?“

„Rachel.“

Otec vydal podivný zvuk, a dokonce i má matka, ta perfektní, zkušená matka vypadala nesvá.

„Ne,“ řekla. „Ty květiny jsou od jejích rodičů.“

Přeběhl mi mráz po zádech z toho, jakým způsobem to řekla. „Takže ona tu nebyla,“ zašeptala jsem.

„Ne.“

Byla mi zima, hrozná zima, ale zároveň mě polil pot. „Zavolala?“

„Ne, Maro.“

Chtělo se mi z té odpovědi křičet. Místo toho jsem nastavila ruku. „Podej mi mobil. Chci jí zavolat.“

Matka se pokusila usmát, ale dopadlo to mizerně. „Promluvíme si o tom později, ano? Potřebuješ si odpočinout.“

„Chci jí zavolat. Ted' hned!“ Hlas se mi zlomil a málem to zlomilo i mě.

Otec si toho všiml. „Ona byla s tebou, Maro. Claire a Jude také.“

To ne!

Stáhlo se mi hrdlo, že jsem skoro nemohla mluvit. „Jsou tady v nemocnici?“ zeptala jsem se, protože jsem se zeptat musela, i když mi bylo z jejich tváří jasné, jaká bude odpověď.

„Nepřežili to,“ řekla máma pomalu.

To není pravda. To nemůže být pravda! Celý svět se se mnou zatočil a srdce se mi divoce rozbušilo.

„Jak se to stalo? Jak umřeli?“ povedlo se mi zeptat.

„Budova se zborčila,“ řekla má matka klidně.

„Co?“

„Byla to stará budova, Maro. Vždyť víš.“

Nemohla jsem mluvit. Samozřejmě, že jsem to věděla. Když se můj otec po právech přestěhoval na Rhode Island, zastupoval rodinu chlapce, který chtěl ten starý ústav prozkoumat. Ten chlapec tam zemřel. Otec zakázal Danielovi do toho domu lézt. Mého perfektního staršího bratra by to stejně nikdy nenapadlo. Nenapadlo by to ani *mě*.

Ale z nějakého důvodu jsem tam šla. S Rachel, a také s Claire a Judem.

S Rachel. *Rachel*.

Vzpomněla jsem si, jak mě Rachel držela za ruku, když jsme šly poprvé do školky. Jak kdysi zhasla světla ve svém pokojíčku, aby mi mohla říct všechna svá tajemství a pak poslouchat ta moje. Nedokázala jsem myslet na Claire a Juda,

protože vzpomínka na Rachel vyplnila celou mou mysl. Cítila jsem, jak mi horká slza stéká po tváři.

„Co když – co když ji to taky jenom uvěznilo v troskách?“ zeptala jsem se.

„Zlato, to se nestalo. Našli...“, matka se zarazila.

„Co?“ dožadovala jsem se, hlas mi přeskakoval.

Prohlížela si mě. Uvažovala. Mlčela.

„Řekni mi to,“ můj hlas zněl ostře jako břitva. „Chci to vědět!“

„Našli... ostatky,“ řekla váhavě. „Nepřežili to, Maro. Jsou pryč.“

Ostatky. Zbytky, to tím myslela. Zvedl se mi žaludek a chtělo se mi zvracet. Dívala jsem se upřeně na žluté růže, pak jsem pevně zavřela oči a snažila si vzpomenout, vzpomenout si na cokoliv z té noci. Proč jsme tam šli. Co jsme tam dělali. Co je zabilo.

„Chci vědět všechno, co se tam stalo.“

„Maro...“

Poznala jsem její uklidňující tón a pevně jsem sevřela okraje peřiny. Snažila se mě chránit, ale místo toho mi působila muka. „Musíš mi to říct,“ úpěnlivě jsem prosila, hrdlo stažené.

Matka se na mě podívala skelným pohledem a s bolestí ve tváři. „Kdybych mohla, tak ti to řeknu, Maro. Ty jsi ale jediná, kdo to ví.“